

Kázání Marka Vanči z 10. února 2019 v Krucemburku

I.čtení: Jan 14, 18-29

II.čtení: Žd 4, 14-16

Držme vyznání, sestry a bratři, to je silná výzva autora epištoly Židům, doslova Hebrejům, tedy kočovníkům, poutníkům. Na své cestě, na své pouti životem, všelijak klikaté a nerovné, držme se, bratři a sestry toho, co vyznáváme. Naše životní pouť se všemi událostmi a vlivy nás totiž snadno může od vyznání odpuzovat. Může nás nabádat, abychom vyznání pustili k vodě. Abychom ho nebrali vážně, abychom povolovali pevné sepětí s ním.

Naproti tomu apoštol píše zcela jasně: držte vyznání. Jak zakousnuté klíště, držte pevně jako svěrák. Však se přece dříve říkalo, že něco drží jak „helvítská víra“, tak držte to, co vyznáváme.

Co tedy vyznáváme a proč? Středem našeho vyznávání je ten, o němž byla v textu řeč. Totiž Boží Syn, Ježíš Kristus. Jeho se držme. On je základem. Ježíš je Kristus. Ježíš je Pomazaný. Ježíš je Mesiáš. Ježíš je Pán. Toho se držme. Církev se postupem doby snažila vysvětlit, kdo Ježíš je a pokoušela se ještě jinak postihnout Ježíšův význam a tak třeba právě epištola Žd začala mluvit o Ježíšovi jako o Veleknězi. Učení církve o osobě Ježíšově pak košatělo, vedlo to i ke sporům, ale ten základ je stejný a nepohnutelný. Původní a nejjednodušší vyznání znělo, Ježíš je Kristus. Toho se držme.

A jaký je k tomu důvod? Apoštol jej popisuje slovy: Protože je schopen mít soucit, brát ohled na naše slabosti a nemoci, neboť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nepodlehl jim. A protože vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. Vstoupil až před Boží tvář. Proto se ho držme. Proto o něm vyznávejme, že je základem pro naše životy. Proto dodržujme jeho přikázání a naplňujme to, čím nás pověřuje.

To zdůvodnění je vlastně dvojí – odkazuje jednak k pozemskému Ježíšovu životu, který skončil ukřižováním za městem, a jednak k událostem velikonočního období – k vystoupení na nebesa a k seslání Ducha svatého. Jedno bez druhého nemá smysl a obojí má zásadní význam pro naše životy i pro naši víru.

V biblickém svědectví se stále znovu a znovu vrací důraz na to, že Ježíš prošel tímž lidským životem jako my. Se vším všudy. Dnes jsme četli zdůraznění toho, že na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Nepodlehl jim. Můžeme si připomenout, jak Ježíše pokoušel ďábel – „jsi-li Syn Boží, udělej to a to!“ Udělej nějaký zázrak. Od první proměny kamenů v chleba – /to by byla účinná pomoc pro hladovějící lidi a my bychom při tom nemuseli udělat vůbec nic, nikdo by po nás nechtěl, abychom se uskrovněovali/, až po to konečné – sestup z kříže, zachraň sám sebe, když jsi ten Boží záchranář a zachránce. To by znamenalo vyhnout se smrti, nedojít cestu až do konce, zmařit dosavadní dílo, nenaplnit poslání. Ty by byl vlastně Ježíšův útěk. /A ti, kdo pod křížem pokřikovali, že by pak uvěřili, si neviděli na špičku nosu. Už by nebylo komu uvěřit /. A navíc mezi těmito dvěma mezníky se vine dlouhá řada větších či menších pokušení a zkoušek. Pokušení zneužít moci. Pokušení utéci od odpovědnosti, však kolikrát byl Ježíš pokoušen farizeji, kteří testovali, kolik vydrží jeho láska a dobrota. On však hříchu neučinil, prošel cestu celou. Nepodlehl svodům, své dílo nerozměnil, nerozvolnil. Kvůli nám vydržel.

A proto jej máme my dnes jako střed a základ svého vyznání. On vydržel, máme nyní vydržet i my. Jeho se držme. On je dobrým průvodcem na naší pouti. On naši cestu zná, už jí jednou prošel.

Avšak Ježíšova cesta vede ještě dál. Vstoupil až do Boží blízkosti, před Boží tvář. Prostoupil nebesa. Ježíš prošel, prorazil cestu do nebes. To proto, abychom i my po ní mohli jít. Přistupujme tedy směle, s radostnou důvěrou, svobodně a bez omezení do míst Boží vlády. K jeho trůnu. To je důsledek velikonočních událostí. O svátku nanebevstoupení si církev připomíná, že Ježíš byl vyvýšen do Boží blízkosti. Teď smíme do Boží blízkosti i my, Ježíš nám upravil cestu a zařídil vstup.

Často biblické svědectví varuje před lidskou opovážlivou snahou dostat se k Božímu majestátu. SZ mluví o tom, že to není možné bez toho, aby člověk zemřel. Nyní jsme naopak, díky Ježíši Kristu, vyzýváni předstupovat před Boží trůn. Již můžeme přicházet bez obav, smíme a můžeme žít novým, povelikonočním způsobem života. Můžeme se jím nechat ovlivňovat a prostupovat, můžeme

se ho držet a nechat se jím nést. Máme prostě podíl na Boží budoucnosti.

Apoštol dále píše: „Přístupme tedy směle k trůnu milosti...“ Toto „přístupme směle“ není ničím jiným než dalším vyjádřením již několikrát zmíněného „držme se toho, co vyznáváme“. Ježíš Kristus je tou přístupovou cestou k trůnu Boží milosti. Jen díky jemu nalzáme u Boha milost a odpuštění. Jen u něho můžeme spolu s apoštolem najít cestu života a také pomoc do svého života.

My, když slyšíme o pomoci, tak si představíme především krizové situace. Pomoc hledá předně ten, kdo je zoufalý, slabý, bezmocný a v koncích. V takových chvílích potřebujeme a vyhlížíme pomoc, hledáme ji a stojíme o ni. A právě v těchto výzvách – „držme vyznání“ a „přístupme směle“ odhaluje apoštol zdroj pomoc a záchrany. „Naše pomoc a náš počátek jest ve jménu Hospodina, který učinil nebe a zemi, který je věrný ve svém věčném milosrdenství a dílo svých rukou neopouští“. Tak vyznávají žalmisté svou víru v Boží pomoc /Ž 124 a138/. Žalmisté i apoštol mluví ze své zkušenosti a vybízí nás, abychom udělali podobnou zkušenost s Boží pomocí i my.

Ovšem pomoc není nutné hledat jen v koncích. Pomoc je dobré hledat a čekat a nalézat i na začátku nějakého díla. Ve chvílích příznivých, při startu, při vstupu na nějakou cestu. Když jdeme do práce nebo do školy. Když cokoliv začínáme, co má pomoci druhým, když žijeme láskou a konáme dobré skutky, vždyť kdo chce prokazovat milosrdenství, ten jistě nepohrdne pomocí od Boha. K tomu směřují a odkazují apoštolovy výzvy. Pohled upřený na toho, kdo přinesl lásku na tuto zemi a který teď vládne a posiluje své věrné, to je základní věc pro naši existenci.

Bez pevného vyznání a bez přístupu k Boží milosti nemůžeme mít sílu cokoliv při sobě i ve světě měnit. Ten, kdo se spoléhá na Ježíše Krista při své cestě životem, ten neuhne navzdory neúspěchům a prohrám z nastoupeného směru. Takový se pak stává poutníkem, Hebrejem, jemuž je určen celý list. K posile, k upevnění věrnosti a smělejšímu postupu za Kristem a na konci k cíli, k setkání s Bohem.

A tak držme vyznání a přistupujme k Bohu ve smělosti a odvaze víry. Nenechme se splést postmoderní rozplizlostí, kdy se nedrží už skoro nic, kdy si každý říká a vyznává, co chce, věří, čemu chce on sám a kdy je mezi lidmi nepřekonatelný odpor k normám a konfesím. Jen se držme toho, k čemu jsme už ve víře dospěli.

Amen